

1 Bulutu

Ayağının dibine nereden geldiği bilinmeyen bir şey düşürdüğü sırada Aleks Isaac Fog, eline konan kar tanelerini izlemekteydi.

Yere eğildi. Bir kurşunkalem bu. Aynı anda, sanki hemen yanı başından yürüyüp geçen biri varmış gibi ayak sesleri geldi kulağına. Sesler giderek uzaklaştı ve sonunda kesildi. Ama ortalıkta hiç kimse yoktu!

Aleks kalemi alıp inceledi. Gümüş renkli, üstü küçük, parlak mavi sayılarla kaplı kalem, benzerlerinin çoğundan daha kalın ve uzundu. Tepesine silgi yerine, minyatür bir şato kondurulmuştu.

Aleks bu tuhaf buluntuyu kalem kutusuna yerleş-

tirdi. Ayak sesleri aklına gelince, elleri azıcık titredi. Ancak çevreyi kolaçan edecek zaman yoktu. Otobüs gelmişti.

Aleks otobüse atlayıp, en iyi arkadaşı Sam'in yanına çöktü. Sam, Aleks'le aynı sınıfta, ama Bay Cohen'in şubesindeydi. İkisi okula gidip gelirken hep yan yana otururlardı.

Pazartesi sabahıydı ve bunun da Aleks için tek bir anlamı vardı: Matematik sınavı. Aleks'in matematik öğretmeni Bayan Lund, "Haftaya başlarken beyin hücrelerinizi canlandırmanız gerek!" demeye bayılırdı. Aleks açısından bu daha çok, beyin hücrelerinizi *kızartmanız* gerek, anlamına geliyordu. Matematik sınavları başladığında, Aleks'in beyni kavruluyor ve o kaçınılmaz sözcükleri duyuncaya kadar da öyle kalıyordu: "Kâğıtlarınızı verin, lütfen." Tabii, her seferinde de teslim ettiği kâğıtlardan hiç hoşnut olmuyordu. Asla sürprizle karşılaşmıyor, Bayan Lund kırk yılda bir ona "orta" verecek olursa, kendini şanslı sayıyordu.

Oysa, Aleks gerçekten elinden geleni yapıyordu. Öteki derslerinin hepsinde mükemmeldi, özellikle edebiyatta. Deneme ve öyküleriyle okulda ve hatta okullararası yarışmalarda ödüller kazanıyordu. Ama, Aleks'in en sevdiği şey okumaktı. Ortalıkta görünmediği zamanlar, evdeki herkes, sessiz bir köşede kitabın birine gömülmüş olduğunu bilirdi. En çok fantastik roman-

lardan hoşlanırdı. Kendi raflarındaki bütün kitapları okuduğu gibi, her ay kütüphaneden koca bir yığın kitap da ödünç alırdı.

Ancak, ne zaman bir matematik sınavına çalışacak ya da bir matematik ödevi yapacak olsa, hep aynı şey oluyordu. Birkaç dakika boş gözlerle sayılara baktıktan sonra, Aleks'in elleri o sıralarda okumakta olduğu kitaba kayıveriyor ve derken, sanki büyülenmişçesine bambaşka diyarlara uçuyor ve kendini, türlü türlü sihirler yaparak şato dolusu sihirbazla savaşıırken buluyordu. Göz açıp kapayana kadar da saat onu buluyor ve yatma zamanı gelmiş oluyordu. Tüh, matematiğe zaman kalmadı! Belki yarın.

Eh işte, yarın gelmişti: Pazartesi, bütün sihirbazlarla zindanların, arkalarında artı ve eksi işaretlerinden oluşan bir toz bulutu bırakarak ortadan yok oldukları gün. Aleks'in aklı, önceki gece okuduğu kitaba gitti. Büyücü olduğunu keşfeden bir oğlanın öyküsüydü bu. Aleks de büyücü olmak isterdi –o zaman Bayan Lund'a büyü yapar, matematik sınavlarını unuttururdu. Ama Aleks büyücü değildi, yamağı bile değildi. Normal bir okula giden, normal bir çocuktuk yalnızca.

Durun bir dakika –o kadar da normal değil! Aleks, Sam'e bir dirsek atıp, yeni kalemi çıkardı.

"Bak, ne buldum," dedi.

"Vay canına!" diye yanıtladı Sam. "Değişelim mi?"

Dört renk yazan bir kalemim var, sana bir de şu—”

“Unut! Bu onlarla kıyas kabul etmez.” Aleks kaleme bir daha yakından bakıp, yine kalem kutusuna geri koydu. “Bugünkü matematik testinde kullanacağım onu. Belki bana uğur getirir. Buna ihtiyacım var.”

Sam omuzlarını silkip camdan dışarı baktı.

Aleks bir an için Sam’e ayak seslerinden söz etmeyi düşündüyse de, sonra vazgeçti. Sam buna asla inanmazdı. O her şeyin kanıtını isterdi; Aleks’in fantastik romanlarına hiç tahammülü yoktu. Sam’in okuduğu kitaplar, böcekler, makineler, okyanuslar ve uzayla ilgiliydi. Onun deyimiyle, “gerçek şeyler” üzerine. Sam’in en iyi olduğu ders de fendi zaten.

Okula varınca, Aleks dolabına koşup ceketini koydu ve sırt çantasını kaptığı gibi doğruca sınıfa gitti. Öteki çocukların çoğu gelmiş, çene çalıp dalga geçmekle meşguldü. “Bu kadar sevinecek ne var sanki?” diye söylendi Aleks kendi kendine.

Zil çaldı. Kulakları tırmalayacak kadar tiz sesi Aleks’i sindirdi. Bayan Lund her zamanki sakinliğiyle, “Lütfen, yerlerinize geçin. Bütün kitaplarınızı kaldırıp, yalnızca birer kalem çıkarın. Soruları alır almaz başlayabilirsiniz,” dedi. Sonra da kâğıtları dağıttı. Aleks, kalem kutusunu açıp yeni kalemını çıkardı. Bir kere daha şatoya ve mavi sayılara baktı. Kasılan midesi, guruldayan bir düğüm olmuştu artık.

İlk soruyu okumaya başlayınca, her zamanki gibi paniğe kapıldı:

Uzun bir dalın ucunda bir karınca oturuyor. Birden, öteki uçtaki arkadaşını görünce, onu ziyaret etmeye karar veriyor. Karınca saniyede 2 santimetrelilik bir hızla yola çıkıyor. Arkadaşına ulaşması 7 saniye sürüyor. Dalın uzunluğu ne kadardır?

Aleks nereden başlayacağını bilmiyordu, ama hiçbir şey yazmadan orada öylece duramazdı. Kalemını kâğıda deşirdi ve inanılmaz bir şey oldu: Kalem elini hareket ettirmeye başladı! Aleks, yarı dehşet yarı şaşkınlık içinde bakakaldı –hareket eden eli artık ona ait değildi. Daha farkına bile varmadan çözüm yazılmıştı:

Karincanın dalın bir ucundan ötekine gitmesi 7 saniye alıyorsa, bu süre saniyedeki hızıyla (2 santimetre) çarpılmalıdır. $7 \times 2 = 14$. Dalın uzunluğu 14 santimetredir.

Aleks’in hayret edecek zamanı olmadı. Kalem durmuyor, problem ardına problem çözüyordu. Aleks ne olacağını merak ettiği için bir an gözlerini başka yere

çevirdi. Kalem yazmayı sürdürdü ve test bitmeden de durmadı. Aleks şaşkınlık içinde ayağa kalktı ve dizleri titreyerek kâğıdını teslim etti. İlk bitiren o olmuştu!

Sınıfın matematik birincisi Laura, yerine oturmakta olan Aleks'i kuşkuyla süzdü. Aleks onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu: *Aleks Fog testi bitirmiş olamaz! Herhalde vazgeçmiş olmalı!* Kâğıdına kuşkuyla bir bakış atan Bayan Lund'un yüzündeki ifade, karalanıvermiş yanıtları görünce yerini şaşkınlığa bıraktı. Öğretmen, başını kaldırıp Aleks'e yüreklendirici bir gülümsemeyle baktı.

Öğle yemeğinde, Aleks uçarak Sam'in masasına koşturdu ve düşüncesini aşan bir hızla konuşmaya başladı. "Kanıtladım! Kanıtladım! Kalem sihirli! Sihir bu! Anladım, çünkü bu—"

"Sen neden söz ediyorsun? Hangi kalem?" diye sordu Sam. Yarısı yenmiş salamlı sandviçini bıraktı.

Aleks matematik sınavı öyküsünü anlatırken, Sam ne tür bir şaka yaptığını anlamaya çalışır gibi arkadaşına bakıp duruyordu. Sonra da, yapmacık yapmacık sırıttı. "*Kalemin testi senin için çözdü, öyle mi..?*"

Aleks'in tek bir lafına bile inanmadığı besbelliydi. Aleks, çaresizlik içinde Sam'i ikna edecek bir yol ararken, kısa süren gergin bir sessizlik oldu. Derken, birdenbire aklına bir şey geldi.

"Şuradaki büyük çocukları görüyor musun?" de-

